

Ο ΑΓΩΝ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ ἀνατριχιαστικὴ συρράξις τῶν ἐγκληματιῶν στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης. Γιατί ἰδρῶθη ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία. Μιὰ συνέντευξι μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας τῶν «Τριῶν Σταυρῶν». Δράματα προσωπικῆς ἐκδικήσεως καὶ στυγερὲς δολοφονίες κλπ.

Ο ἀμερικανικὸς κινηματογράφος σὲ πολλὰ ἀστυνομικὰ ἔργα μᾶς ἔδωσε ἀνατριχιαστικὴς σκηνὲς τοῦ πολέμου τῶν γκάγκστερς καὶ τῶν ἀστυνομικῶν. Ἐν τούτοις ἡ πραγματικότης εἶνε πολὺ ἀνωτέρα καὶ τοῦ πιὸ καλοῦ φίλμ. Αὐτόπται μάρτυρες τῶν αἱματηρῶν συρράξεων μεταξὺ τῶν κακοποιῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου ὅταν εἶδαν αὐτὴ τὴν ἀναπαράστασιν τῶν στῆν ὀθόνη γέλασαν ἀπὸ τὴν καρδιά τους καὶ δῆλωσαν :

— Ὁ κινῆματογράφος ἀδικεῖ τοὺς γκάγκστερς !

Κι' ἀλήθεια δὲν εἶνε εὐκόλο πρᾶγμα ν' ἀναπαράσῃ κανεὶς τὴν τρομακτικὴ ἐπιδρομὴ μιᾶς συμμορίας στῆν πιὸ κεντρικὴ λεωφορὸ τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ τοῦ Σικάγου, οὐτε παλι νὰ δώσῃ τὴν εἰκόνα τῆς φρίκης καὶ τοῦ φόβου τοῦ ὁποῖου κυριεῦει τοὺς διαβάτες. Πρέπει νὰ ἔχη πάρα πολὺ θερμὴ φαντασία γιὰ νὰ κατορθώσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Οἱ γκάγκστερς τοῦ Νέου Κόσμου εἶνε ἕνα πρωτότυπο εἶδος κακοποιῶν καὶ δὲν μοιάζουν μὲ κανέναν ἄλλον λαποδύτη τῆς ὑδρογειοῦ. Μοιάζουν ὅταν «ἐργάζονται» μὲ τοὺς ἐπικινδύνους παράφρονες οἱ ὁποῖοι δραπέτευσαν ἀπὸ ἕνα φρενοκομεῖο κ' εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ γκρεμίσουν τὰ πάντα στὸ πέρασμά τους. Γι' αὐτὸ κ' ἡ ἀστυνομία ὅταν ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία τους πρὶν νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ καὶ νὰ τοὺς καταδιώξῃ ἀγωνίζεται νὰ σώσῃ ἀπὸ θέβαιο θάνατο τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θρῖσκονται στῆν ἀκτῖνα τῆς δράσεώς τους καὶ νὰ γλυτώσῃ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὶς δολοφονικὲς σφαῖρες τῶν μακούργων. Ὑστερα ἐπιτιθεταὶ μὲ λύσσα στοὺς κακοποιούς, θάφει τοὺς δρόμους μὲ τὸ αἷμα τους, ἀδειάζει ὅλη τὴν παρακαταθήκη τῶν σφαιρῶν τῆς καὶ τέλος μαζεύει τὰ πτώματά τους καὶ τὰ πτώματα τῶν ἀστυνομικῶν.

Καὶ ἡ κυκλοφορία ξυναρχίζει σὰν νὰ εἴη εἴποτε συμβῆ σ' αὐτὴν τὴν λεωφορὸ. Ἄ, ἡ ψυχραιμία τῶν Ἀμερικανῶν εἶνε, μὰ τὴν ἀληθεια, ἐκπληκτικὴ. Δὲν συγκινούνται ἀπὸ τὸ θάνατο. Μπορεῖτε νὰ πεθάνετε δίπλα τους χωρὶς νὰ γυρίσουν νὰ σᾶς κυττάξουν. Καὶ τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἀντὶ νὰ θαυμάζουν τοὺς τολμηροὺς ἀστυνομικούς, θαυμάζουν τοὺς γκάγκστερς. Σᾶς ξεχωρίζουν ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν συμπολιτῶν τους μόλις κάνετε μερικὸς φόνους. Τότε καταδέχονται νὰ συζητήσουν γιὰ τ' ὄνομά σας καὶ νὰ θυσιάσουν λίγες στιγμὲς ἀπὸ τὸ χρόνο τους ὁ ὁποῖος εἶνε γι' αὐτοὺς χρῆμα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ νὰ ἐνδιαφερθοῦν χρειάζονται θίαιες καὶ δυνατὲς συγκινήσεις. Γι' αὐτὸ κιόλας δέχθηκαν μ' ἐνθουσιασμό, δῶ καὶ λίγα χρόνια τὴν πρότασι τοῦ Ρουσβελτ ὁ ὁποῖος τοὺς ἔλεγε νὰ τὸν συνδράμουν στὸ ἔργο του καὶ νὰ σκοτῶνουν ἀλύπητα τοὺς «ἐχθρούς» τῆς κοινωνίας. Ἀνέλαβαν μάλιστα τὴν πρωτοβουλία νὰ ὀργανώσουν μιὰ πρώτη τάξεως πολιτοφυλακὴ καὶ ζήτησαν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς νὰ τοὺς ὀπλίσουν ὡς τὰ δόντια. Ζήτησαν ἀκόμη νὰ μὴ τιμωροῦνται ἂν κάνουν κανένα λάθος καὶ «ἐκτελέσουν» ἀντὶ ἐνὸς γκάγκστερ ἕναν φιλήσυχο ἀνθρώπο καὶ τέλος νὰ ἔχουν πλήρη ἐλευθερία κινήσεως καὶ δράσεως.

Τὸ διακριτικὸ αὐτῶν τῶν πολιτικῶν ἀ-

στυφυλάκων εἶνε ἕνα μαντῆλι μαῦρο δεμένο στὸν ἀριστερὸ βραχίονά τους. Σ' αὐτὴ τὴν πολιτοφυλακὴ δὲν ἀνήκουν μόνο ἀνθρώποι ποὺ ζητοῦν αἱματηρὲς περιπέτειες, ἀλλὰ καὶ ἐμποροὶ καὶ ἐπιστήμονες καὶ ἑκατομμυριοῦχοι. Κάθε Ἀμερικανὸς πολίτης ποὺ θεωροῦσε τὸν ἑαυτόν του τίμιον αἰσθάνοταν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δέσῃ στὸ χέρι του κι' αὐτὸς τὸ μαῦρο μαντῆλι καὶ νὰ ὀπλισθῇ μὲ ἕνα τρομακτικὸ πολυβόλο.

Ἔτσι ἄρχισε ὁ ἐξοντωτικὸς πόλεμος κατὰ τῶν γκάγκστερς.

Ὡστόσο ὅλ' αὐτὰ τὰ μέτρα δὲν εἶχαν κανένα ἄλλο ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὸ νὰ «ξεκαθαρίσουν» μερικὸς ἀθῶους πολίτες καὶ νὰ παραμείνουν ἀτιμώρητοι οἱ δολοφόνους τους. Μὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται ἐκπληκτικόν. Ἄν ξέρετε τὴ ζωὴ τῶν Ἀμερικανῶν πρέπει νὰ τὸ θεωρητὴ ὡς τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἄλλωστε ποιὸς λογικὸς ἀνθρώπος θάζει φωτιά στὸ σπῆτι του γιὰ νὰ τὸ κάψῃ; Τὸ ἴδιο κ' οἱ τίμιοι γιάγκηδες. Παρ' ὅλο τὸν ἐνθουσιασμό, τὰ συνέδρια καὶ τὶς δηλώσεις τους δὲν τόλμησαν νὰ τὰ θάλουν μὲ τὶς μεγάλες συμμορίες τῶν γκάγκστερς. Προτίμησαν νὰ ξεκαθαρίσουν τοὺς λογαριασμούς τους μὲ τοὺς διαφόρους ἐχθρούς τους οἱ ὁποῖοι τοὺς ἦταν ἀνεπιθύμητοι. Ἔτσι οἱ ἀμερικανικοὶ δρόμοι γέμισαν ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ διψοῦσαν γιὰ αἷμα κ' οἱ ὁποῖοι ἐνῶ προχωροῦσαν ἤσυχα, ξαφνικά, ἔβγαζαν τὸ πολυβόλο τους καὶ ἀπαντοῦσαν μ' ἕνα καταγισμό σφαιρῶν στὸ φιλικὸ χαιρετισμὸ ἐνὸς προσώπου.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποτὲ δὲν ζητοῦσαν ἐξηγήσεις στὶς περιστάσεις αὐτὲς καὶ ἤρκοῦντο στῆν θεβαίωσιν τοῦ «ἐκτελεστοῦ» ὁ ὁποῖος ἐδήλωνε μὲ σοβαρὸ ὕφος:

— Σκότωσα αὐτὸ τὸ παληόσκυλο γιατί ἦταν ἕνας ἀπαίσιος κατυδότης. Ἦταν βοηθὸς καὶ συνεργὸς τῶν γκάγκστερς.

Καὶ οἱ πόλισμεν τὸν ἄφηναν νὰ συνεχίσῃ ἀνενόχλητος τὸν δρόμο του καὶ νὰ «ἐκτελέσῃ» κι' ὅποιον ἀκόμη... νόμιζε αὐτὸς γιὰ κακοποιόν.

Μέσα σ' ἕνα μῆνα πάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες ἀνθρώποι εἶχαν πληρώσει μὲ τὴ ζωὴ τους αὐτὸ τὸ ἐξωφρενικὸ μέτρο κατὰ τῶν γκάγκστερς. Ὡστόσο οὔτε αὐτὴ ἡ τρομοκρατία φόβισε τοὺς κακοποιούς οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦσαν τὶς ἀνατριχιαστικὲς ἐπιδρομὲς τους.

Ὅλ' αὐτὰ μὲ σκανδάλισαν καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐπιτύχω μιὰ συνέντευξι μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας τῶν «Τριῶν Σταυρῶν», τὸν περίφημο ἀρχηγὸ γκάγκστερ Μπλάκ Χόργκερ ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερὰ ὁ φοβερὸς ἐφιάλτης τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἦθελα νὰ τὸν ρωτήσω ἂν αὐτὴ ἡ πολιτοφυλακὴ ἐκπληρώνη τὸν προορισμὸ τῆς κι' ἂν εἶχαν αἰσθανθῇ καθόλου οἱ γκάγκστερς τὴν παρουσία τῆς.

Ὁ Μπλάκ Χόργκερ μὲ δέχτηκε πρόθυμα καὶ τολμῶ νὰ εἰπῶ ὅτι κολακεύτηκε ἀπὸ τὸ θάρρος μου καὶ τὴν προτίμησί μου.

— Παρ' ὅτι, μοῦ δῆλωσε, δὲν ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στοὺς δημοσιογράφους γιατί ποτὲ δὲν κρατοῦν τὸν ἐπαγγελματικὸ λόγο τους, ὡστόσο σὲ δέχτηκα γιὰ νὰ σ' ἀποδείξω ὅτι δὲν φοβάμαι. Σοῦ συνιστῶ μονάχα νὰ μὴ τολμήσῃς νὰ χάσῃς τὴ μουσοῦδα σου στὶς ὑποθέσεις μου γιατί θὰ σοῦ τὴν σπάσω. Ἦ φίλια φίλια καὶ τὸ

(Συνέχεια στῆ σελίδα 47)

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 19)

συμφέρον συμφέρον. "Επειτα δὲν θὰ ἤθελα νὰ παραφουσκώσης τὰ λογία πού θὰ σοῦ πῶ. "Εχω τὸ λόγο σου ;

— Ἴόν ἔχεις Μπλάκ, τοῦ αλιάντησα. Μόνο πού πρέπει νὰ σοῦ δηλώσω ὅτι δὲν με φόβισαν ἢ ἀπειλές σου. "Αν σταθῆς κουτός καὶ πάνω στὴ συζήτησι μού ἀποκαλύψης ἐνδιαφέροντα πράγματα θὰ τὰ γράψω, ἔστω κι' ἂν μού κόψης κατόπιν τὸ λαρύγγι!

"Ο Μπλάκ με κύτταξε κατάμματα κι' ὅταν εἶδε ὅτι αὐτὰ τὰ λογία τὰ ἔλεγα με ἀπόλυτη εἰλικρίνεια μού δήλωσε :

— "Εμπρός, λέγε, σὲ τί θέλεις νὰ σ' ἀπαντήσω ;

— Πρῶτα-πρῶτα πόσους ἀπὸ τὴ συμμορία σου σκότωσε ἢ πολιτοφυλακῆ. "Επειτα ἂν ἐλαττώθησαν οἱ γκάγκστερς. Καὶ τρίτο ἂν πράγματι, αὐτὸ τὸ πολιτικὸ σῶμα προσφέρῃ ἀληθινὲς υπηρεσίες στὴν πατρίδα του.

— Ξέρεις πολὺ καλά, μού ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν «Τριῶν Σταυρῶν» ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ γενικὰ οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνῆκουν στὶς ἀκόλουθες κατηγορίες : Στους γκάγκστερς, στοὺς καταδότες, στοὺς φίλους τῶν γκάγκστερς καὶ στοὺς φίλους τῶν φίλων τῶν γκάγκστερς. Δηλαδή ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ χώρα τῶν συμμοριῶν. "Όταν λοιπὸν ἕνας πολιτοφύλακας σκοτώσῃ ἕναν ἐχθρὸ του γιὰ ἐντελῶς προσωπικοὺς λόγους ἢ ἀστυνομία ὅταν θὰ κἀνὴν προσεκτικὲς ἀνακρίσεις θαίδη ὅτι τὸ θῦμα ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κατηγορίες πού ἀναφέραμε πῶ πάνω καὶ φυσικὰ θὰ τὸν χαρακτηρίσῃ κακοποιό. "Ετσι ὁ δολοφόνος του θὰ εἶνε ἐν τάξει με τοὺς νόμους καὶ θὰ ἔχη ἱκανοποιήσῃ καὶ τὴν προσωπικὴ ἐκδίκησί του ! "Όσο τώρα γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῶν γκάγκστερς αὐτὸ οὔτε καὶ σὺ ὁ ἴδιος τὸ πιστεύεις. "Ο γκάγκστερ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαφανιστῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Οἱ «βασιλεῖς» τὸν ἔχουν ἀνάγκη γιὰ τὰ συμφεροντὰ τους. Οἱ ἔμποροι γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὶς ἐπιθέσεις τους κι' οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ τὸν κυνηγοῦν καὶ νὰ δικαιολογοῦν τὸ μισθὸ τους ! "Αν τώρα οἱ πολιτοφύλακες προσφέρουν ἢ δὲν προσφέρουν ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα τους αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃς καὶ μόνος σου. Πάντως ἐμεῖς τοὺς θεωροῦμε ἐχθροὺς μας καὶ ὅπου τοὺς βροῦμε τοὺς ἐξοντώνουμε. Θὲς καὶ τὸ λόγο ; Γιὰτὶ μᾶς σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους μας. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προσωπικοὺς ἐχθροὺς τους εἶνε φίλοι μας. "Ετσι δικαιολογεῖται τὸ μῖσος πού ἔχουμε γι' αὐτοὺς τοὺς Ἀμερικανούς.

Κι' ἀλήθεια πολλές φορές αὐτὲς ἡ πολιτοφυλακὲς πληρώνουν πολὺ ἀκριβὰ τὸν ἥρωισμό τους νὰ θέλουν νὰ προστατεύσουν τὴν Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τοὺς κακοποιούς... Οἱ γκάγκστερς τοὺς σκοτώνουν σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ ὅπου τοὺς συναντήσουν. Γι' αὐτὸ κίολας οἱ δρόμοι τῆς Νέας Ὑόρκης παρουσιάζουν συχνὰ ἕνα ἐφιαλτικὸ θέαμα αἱματηρῆς παραφροσύνης, τὸ ὁποῖο εἶνε ἀδύνατο ν' ἀναπαρασταθῇ οὔτε καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν κινηματογράφο.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 39)

πάγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο του, γιὰτὶ νόμισε πὼς ἔβλεπε μπροστὰ του τὴ Λευκὴ Κυρία!... "Ας εἶνε... Σὰς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ ὤμορφη κοπέλλα θρισκόταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία, γιὰτὶ ὁ συνταγματάρχης τῆς εἶχε πει νὰ πιάσῃ στὸ δωμάτιο του στὶς τρεῖς ἢ ὡρα τὸ πρωί... "Η νέα συλλογίσθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἤσυχη. "Ο ἀρραβωνιαστικὸς τῆς, πού ἤξερε τὸ μυστικὸ, τὴν πρόσεχε ἄγρυπνα κι' ἦταν ἔτοιμος πάντα νὰ μαλλώσῃ ἄγρια με τὸν συνταγματάρχη. Μὰ ἐκεῖνη ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἔκανε τὴ σκέψι πὼς ἂν πήγαινε με γυναικεῖα ρούχα στὸ δωμάτιο τοῦ συνταγματάρχου, θὰ κατάφερνε καλύτερα νὰ τὸν συγκινήσῃ. "Η σκέψις τῆς αὐτὴ ἦταν σωστὴ, μὰ εἶχε νὰ κἀνὴν μ' ἕναν ἀνάνδρου, ἕνα ἀνήμερο θηρίο. Γι' αὐτὸ, ἦταν μοιραῖο νὰ ξεσπάσῃ τὸ δράμα πού ξέρετε... "Ελπίζω ὅτι με καταλαβαίνετε. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τώρα πρέπει νὰ μείνῃ μεταξύ μας. Τὸ γόητρο τῶν ἀξιωματικῶν πρέπει νὰ σωθῇ με κάθε τρόπο. Κανείς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε. Θὰ κἀνω μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἔκθεσι στὸ ὑπουργεῖο καὶ τὸ δράμα θὰ μείνῃ μυστηριώδες καὶ ἀνεξιχνίαστο, ὅπως ἦταν μέχρι τώρα... "Ας ἀφήσομε ὅλους νὰ πιστεύουν στὴ «Λευκὴ Κυρία» τοῦ πύργου σας...

"Ο Χάγιος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ σκούπισε τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του. "Ο ταγματάρχης Μαντράσι τότε ἀνοίξε διάπλατα τὴν πόρτα καὶ εἶπε γελώντας :

— Ὑπολοχαγὲ Λιλιόν... συγγνώμην! Κόμησα Λιλιόν, δεῖξετε παρακαλῶ, στὸν ἀγαπητὸ μας κόμητα Χάγιος πόσο εἶσατε ὤμορφη με τ' ἄσπρα ρούχα!... Μὰ πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ σὰς βρῇ ἕνα φόρεμα γιὰ τὸ ταξίδι σας...

Κ' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν λοχαγὸ Βαλντάσι τοῦ εἶπε :

— Κ' ἐσεῖς, λοχαγέ, μπορεῖτε νὰ συνοδεύσετε τὴν ἀρραβωνια-

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 10)

κό. Λοιπὸν ; Εἶπατε ἕνα πορτοφόλι, καστανί, συνηθισμένο, ὀλίγο στὴν ἄκρη ζυλωμένο καὶ ραμμένο, με χίλια ἑφτακόσια φράγκα μέσα καὶ ἕνα διαρκὲς τοῦ τράμ...

Κυττάζει μερικὰ χαρτιά.

— ...Μάλιστα, εὐρέθη... Μᾶς τὸ ἔφερε μιὰ κυρία χθές.

— "Αχ ! Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν ὁ φτωχὸς ὁ Γιάννης, ἔτοιμος νὰ λιποθυμῆσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ. Νὰ πού ὑπάρχουν ἀκόμα ἄνθρωποι καλοὶ!...

— Ἄλλά...

— Τί ἀλλά ;

— Τὸ πήρε ὁ νοικοκύρης του. "Ενας κύριος...

— Πῶς, τί;... Τὸ πήρε ὁ νοικοκύρης του;... Ποιὸς νοικοκύρης ἦτανε αὐτός;

— Ἐκεῖνος πού τὸ εἶχε κ' ἦτανε δικό του.

— Ἐκεῖνος πού τὸ εἶχε ;

— Ναι, ἕνας κύριος καθὼς πρέπει, πού ἔχει ὑπογράψῃ ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν βγάζω τὴν ὑπογραφή του... Ἦρθε καὶ τὸ ζήτησε, ἔδωσε τὰ σημάδια: καστανί, ζυλωμένο καὶ ραμμένο με μιὰ γοργόνα σταμπαρισμένη ἀπὸ πάνω, με χίλια ἑφτακόσια φράγκα μέσα, ἕνα χιλιοδραχμο, ἕνα πεντακοσάρικο καὶ δυὸ ἑκατοστάρικα καὶ ἕνα διαρκὲς τοῦ τράμ. Τὸ ἔχασε στὸ τράμ, προχθὲς τ' ἀπόγευμα... Αὐτὸς ἦταν ὁ νοικοκύρης. "Ενας κύριος...

— Κύριος, τί κύριος ;

— Νὰ ἕνας κύριος, σοβαρὸς καὶ καθὼς πρέπει, με χρυσᾶ γυαλιὰ, ἕνα μουσάκι ἄσπρο καὶ ἕνα μπαστοῦνι, με χρυσὴ λαβὴ !...

— Μπαστοῦνι με χρυσὴ λαβὴ ;...

— Ναι, ἕνα μπαστοῦνι με χρυσὴ λαβὴ, πού πρέπει νὰ τὸ σπᾶσω στὸ κεφάλι σου, γιὰτὶ ἦρθες ἐδῶ πρωί-πρωί νὰ μᾶς γελάσῃς καὶ νὰ πάρῃς ξένα πράγματα !

— Ποσειδῶνα. Γιὰ ἔλα πάρε ἐδῶ τὸν κύριον αὐτόν!...

* * *

"Ο Γιάννης, σὰν Γιάννης πού ἦτανε, ὅταν τὸν ἀφήσανε ἐλεύθερο σκέφτονταν ἀκόμα γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς τὸ δικό του πορτοφόλι μποροῦσε νὰ εἶχε, ὅπως αὐτὸς στὸ καφενεῖο, δυὸ κυρίους, δυὸ ἀφεντικούς !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29)

Στὶς ὀκτώ καὶ εἴκοσι-πέντε τῆς φέραν ἕνα τηλεγραφήμα :

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, καὶ τὸ ἀνοίξε. Τὴν εἶδα τότε νὰ χλωμιάζῃ καὶ νὰ δαγκῶνῃ τὰ χεῖλη τῆς.

— Τί συμβαίνει, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησα ἀνήσυχος.

Αὐτὴ μοῦδωσε τὸ τηλεγράφημα χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Δὲν κατάρθωσα νὰ κρῦψω ἕνα χαμόγελο σὰν τὸ διάβασα: ὁ Μιλμπάρν τηλεγραφοῦσε πὼς τὴν τελευταία στιγμή τοῦ ἔτυχε κάποιον ἐμπόδιο καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φάῃ μαζί μας...

"Ημασταν πάλι δέκα-τρεῖς !

Κύτταξα τὴ γυναῖκα μου πού ἄφριζε ἀπὸ τὸν θυμὸ τῆς.

— Μήπως θέλῃς νὰ πῶ τοῦ Τζάκσον, ὅτι δὲν τὸν χρειάζομαστε πειὰ καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ φύγῃ; τὴν ρώτησα βάζοντας τὰ δυνατὰ μου γιὰ νὰ μὴν σκάσω στὰ γέλια.

Μὰ ἡ γυναῖκες φαίνεται πὼς δὲν παίρνουν ἀπὸ ἀστεία. Κι' ἀντὶ γιὰ ἄλλην ἀπάντησι, ἡ γλυκειὰ μου ἢ γυναικούλα μού σφύριξεν ἀνάμεσα στὰ δόντάκια τῆς.

— Κτῆνος!

Καὶ σωριάστηκε κάτω ξερῆ.

"Ετσι μείναμε πάλι δώδεκα γιὰ τὸ τραπέζι.

Τί εὐτυχία, Θεέ μου !

Κι' ἂν ἡ Κίττυ μου ἀφήσῃ τὸν κόσμο αὐτὸν ἀπ' τὴ σκασίλα τῆς καὶ φύγῃ γιὰ τοὺς οὐρανοὺς τί διπλὴ εὐτυχία τότε!...

ΓΟΥΩΛΤΕΡ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

στικιά σας ὡς τὸν πύργο τῆς. "Επειτα, πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὸ μέτωπο!... Καί, σιωπὴ γιὰ ὄλα αὐτὰ!... Κανείς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ μας.

"Ο κόμης Χάγιος, τὴν ἴδια ἡμέρα, συνώδευσε τὴν κόμησσα Λιλιόν, τὴν δίδυμη ἀδελφὴ τοῦ τρελλοῦ ὑπολοχαγοῦ τῶν Οὐσσάρων πού εἶχε αυτοκτονήσῃ στὸ Γαλάτσι τῆς Ρουμανίας, ὅταν τὸν παράτησε ἡ ὡμορφη κατάσκοπος, — στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό.

"Επειτα, ξαναγύρισε καὶ κλείσθηκε στὸν παλιὸ πύργο του, ἔχοντας συντροφιά τὴ «Λευκὴ Κυρία» πού χυμογελοῦσε παράξένα ἀπὸ τὸ κάδρο τῆς, σὰν νὰ ἔκρυβε κάποιον μυστικόν...

ΕΡΤΣΟ ΚΟΒΑΚ